

Ik geloof den Koning op zijn woord

Op een zonnigen zomerdag zaten twee reizigers in een boot en werden geroeid over het diep-blauwe water van het Thunermeer in Zwitserland.

De bootman was trotsch op zijn passagiers, want die waren niet meer of minder dan de koning van Beieren, met een zijner hooggeplaatste officieren.

Verscheidene malen gedurende het verblijf van den Koning in Thun, had Karl Eberhardt de eer, Zijne Majesteit te mogen roeien op het meer, en de Koning had vriendelijk met hem gesproken.

Maar heden was het voor het laatst, de Koning ging vertrekken. En toen hij landde, legde hij zijn hand op Karls schouder, en zeide: „Vaarwel Eberhardt, ge moet ook eens naar München komen om mij op te zoeken.”

Deze uitnodiging kon Karl maar niet vergeten, hoewel zijn vrienden hem uitlachten, en zeiden, dat de Koning dit schertsend gezegd had en natuurlijk den Zwitserschen bootman reeds lang weer vergeten was.

Maar Karls vrouwen bleef sterk en vast. „Ik geloof den Koning op zijn woord,” zeide hij.

Daar hij echter nog nooit van huis was geweest, zag hij erg op tegen zulk een lange reis en het duurde twee volle jaren, voordat hij eindelijk moed vatte om de verre reis naar München te ondernemen. En toen hij in die groote stad kwam, zonk het hart hem in de schoenen. Zouden de bureu, die hem uitgelachen hadden, het toch bij het rechte eind hebben?

Bij het koninklijk paleis gekomen, vertelde hij de wacht, dat hij was gekomen om den Koning te bezoeken. Maar zij lachten hem uit en zonden hem weg.

Den volgenden dag stond hij echter weder voor de poort van het koninklijk paleis. Daar kwam de officier, die met den Koning in Thun was geweest, naar buiten. Karl liep op hem toe en zeide: „Kent u mij nog? Ik ben de bootman uit Thun, Karl Eberhardt. Weet u nog wel, dat de Koning mij heeft uitgenoodigd?”

Weldra herinnerde de officier zich alles en ging dadelijk het paleis weer binnen. Na eenige minuten keerde hij terug met de boodschap, dat de Koning Karl wenschte te zien. En zoo werd de bootman het vorstelijk paleis binnen gelaten en geleid in de tegenwoordigheid van den Koning, die hem vriendelijk ontving.

Na zich eenigen tijd met Karl onderhouden te hebben, noodigde de koning hem uit, eenige dagen te blijven. Er was een kamer voor hem in gereedheid gebracht en gezorgd voor goede maaltijden. Ook de koning toonde hem zelf zijn paleis met de vele kamers, en vroeg hem na eenige dagen om bij hem in dienst te blijven. Maar Eberhardt antwoordde: „Duizendmaal dank, Majesteit, maar ik zou toch liever met uw toestemming weer terug gaan naar mijn land en naar mijn boot bij het meer.”

De koning begreep hem en liet hem trekken, maar gaf hem een som gelds tot bestrijding der gemaakte reiskosten en een klein pakje als aandenken. Toen Karl het pakje opende, zat er tot zijn verrassing een prachtig gouden horloge in, waarmee hij natuurlijk heel blij was.

Hoe verheugd en dankbaar keerde Karl Eberhardt terug naar zijn geboorteplaats aan het schoone Thunermeer. En telkens herhaalde hij het: „Ik heb den koning geloofd op zijn woord, en het was alles waar.”

Heeft niet de Koning der koningen ons genoodigd in Zijn hemelwoning, in het hemelsche Jeruzalem, en dan niet voor een kort bezoek en een gave in goud, maar om eeuwig bij Hem te wonen? Heeft Hij ons niet plaats bereid?

Laat ons dan van dezen eenvoudigen Zwitser leeren, onzen Koning te gelooven op Zijn woord.

Naar het Engelsch.

J. H. K.

PAUL KRUGER-HERDENKING

Daar is verblijdend nieuws — de honderdste verjaardag van President Paul Kruger zal, zoo God wil, op treffende wijze in ons Vaderland worden herdacht.

10 October 1825—10 October 1925: het was een eeuw van strijd en worsteling voor het Hollandsch-Afrikaansche volk, en achter dien strijd, die worsteling, verrijst het beeld van Paul Kruger groot en indrukwekkend. Hij vertegenwoordigt er het aangrijpendste deel van.

In storm en noodweer begon zijn leven; en tusschen de puinhoopen der Zuid-Afrikaansche Republiek is voor hem een graf gedolven.

Hij was niet geleerd noch geletterd, maar de vonk van het genie sluimerde in het brein van dezen man der wildernis.

Aan Kruger was het niet beschoren te oogsten wat hij gezaaid had. Hij zaaide, maar een ander zal maaien. Van de berghoogte des geloofs zag hij den rijpenden oogst, doch maaien zou hij niet. En hij zou sterven in ballingschap...

Men kan niet zonder ontroering en weemoed denken aan den man, die het onrecht zag zegevieren en zijn Republiek zag ondergaan. Al Gods baren en golven schenen over zijn hoofd heen te gaan, en nochtans zeide hij: God is goed, en Hij zal alles recht maken op Zijn tijd!

In den voorspoed werd hij niet overmoedig, en in den tegenspoed versaagde hij niet. Menigmaal heeft hij met een heldhaftige onverschrokkenheid den dood in de oogen gezien, en toen hij voor zijn volk niet meer kon strijden, heeft hij voor dat volk gebeden. En het gebed des rechtvaardigen vermag veel...

Zijn ouders behoorden tot het dappere gilde der Voortrekkers; zij trokken met andere Voortrekkers mee, om het land der vrijheid te zoeken, en ontmoetten de bloed-dorstige Matabelen-horden bij Vechtkop.

In een kleine, brooze vesting, waarvan de muren uit ossenwagens bestonden, in het hart der wildernissen en afgesneden van de beschaafde wereld, hadden zij, 23 weerbare mannen, den stormaanval te keeren van 5000 gewapende Matabelen.

Men spreekt van helden. Deze zwakke wagenburcht was een kweekplaats van helden, en onder een regen van werpsperen werd Paul Kruger opgevoed tot een leider van zijn volk.

Toen was hij elf jaar; dat was zijn leerschool. En toen zag hij, hoe die brooze muren van hout als onoverwinnelijke bazaltmuren werden door den heldenmoed, die God aan de verdedigers schonk.

Hij werd veldkornet, kommandant-generaal, President. De machtige Amajubaberg rees als een vuurkolom op in zijn leven.

Hij regeerde met wijsheid en voorzichtigheid. Wij zijn pro-Boer, en hij was pro-Nederlandsch. Daarom ijverde hij met een onverzettelijke wilskracht voor de versterking van den band tusschen het oude Moederland en het jonge Zuid-Afrika, en toen de beide kleine Boerenrepublieken ineens stortten, vond de vermoeide grijsaard een gastvrij toevluchtsoord in datzelfde Moederland.

Hij ging heen; de Heere haalde hem thuis, en een nieuw geslacht is opgestaan. Maar het doel, waarvoor Paul Kruger ijverde, klemt heden nog sterker dan tijdens zijn leven: de versterking en de verinniging van den eeuwenouden band, door God zelf tusschen Nederland en Zuid-Afrika gelegd.

Daarom is het plan der herdenking zoo uitnemend. Het zal de gedachtenis van dezen grooten Doode eeren en de banden versterken.

L. P.